

таман за две пръскачки. . . Отбива се тук често, мъкне шишета, има уважение към бай Асена, ама . . . не! Не е прилика той на чорбаджията! . . . Дип че бай Асен е добър, че го търпи и него, и други таквиз като него. . . Някоя нощ, току сме отрязали в първи сън, чувам Медун лае, ще се скъса. Отворя очи, стената на одаята светнала, блещят във едни фенери на шосето, ту-у-у! — реве бурия на автонòбил. . . Ех, разбрахме я! . . . Минчо пристига, пак няма да се спи! . . . Стане бай Асен в леглото, наметне се, онзи се възлегне насреща му, мълчат някое време. . . Че сетне Курдовия като захване да разправя — спиране няма! Аз стъкна печката, направя им по едно кафе, онзи измъкне шише коняк и все разправя. . . Нашият слуша, слуша, и хе-е — рядко-рядко каже нещо накъсо. Онзи смуче и разправя — все свои дертове, за баща си, за фабриката, за годелицата си. . . За акъл иде той тука. . . Санким, малко са на бай Асена неговите грижи, ами и чуждите ще оправя. . .

Лукан млъкна, изкашли се, примъкна се по-наблизо. Гласът му стана доверителен и глух.

— Чувай, бай Коста, ти си наш, свои